

Drimmer László 80 éves

Drimmer László festő és grafikus (Szombathely, 1925. dec. 30.). 1946 és 1950 között szombathelyi szabadiskolákban tanult. 1950–1954-ig a Népművelési Minisztériumban, 1964-ig a Magyar Népköztársaság Művészeti Alapjában, majd a Képző- és Iparművészeti Lektorátuson dolgozott. Elsősorban vidéki kiállításon szerepelt. Realista festményein, színes linómetszetein szűkebb környezetét ábrázolja. (Ladányi József.)” – ezt olvashatjuk róla a Kortárs Magyar Művészeti Lexikonban (I. kötet, 498. oldal). Mi csigászok azonban egy másik oldaláról, malakológus-gyűjtőként, faunakutatóként és önkéntes múzeumi preparátorként ismerjük Laci bácsit.

Már korán felfedezte, mennyi szépség rejtőzik a bennünket körülvevő természetben. Bogár és lepkegyűjtő kirándulásai során, szinte a véletlennek köszönhetően felfigyelt a csigaházak kifogyhatatlan formagazdagságára, finom színvilágára. Eleinte Budapest környékén gyűjtögetett, csupán kedvtelésből, elhagyva a példányokra vonatkozó tudományos információkat. Ezt követően – mint sokan másoknak – a tengeri puhatestűek felé fordult figyelme, aztán nála is egyre inkább a szárazföldi és édesvízi fajok kerültek előtérbe. A Magyar Természettudományi Múzeumban elhelyezett anyaga közül az elsők 1977-ből valók. Hazai gyűjtései leginkább Budapestről és környékéről, valamint Nyugat-Magyarországról vannak. 1992-ben Pintér László rábeszélésére hozzáfogott Budapest belterületén a fauna felméréséhez. Rendkívüli alapossággal, szinte utcáról-utcára gyűjtötte végig a város zöldövezeteit. Közel 2000 tételnyi – pontos lelőhelyadattal ellátott – budapesti anyaga felbecsülhetetlen értékű referencia lesz évtizedek múlva a városi fauna változását vizsgálók számára. Számtottevők külföldi gyűjtései is, különösen a 80-as években volt aktív (Vietnam: 1982, 1986; Ciprus: 1985; jugoszláv tengerpart: 1981, 1983, 1984, 1986, 1987), a legjelentősebb és egyben legtermékenyebb gyűjtőútja a Pintér Lászlóval és Varga Andrással közös krétai út (1994) volt. A Krétán gyűjtött *Albinaria* anyag alapján Hartmut Nordsieck több tudományra új taxont írt le.

1992-től Pintér László kérésére fizetetlen preparátorként segített a munkában az MTM Puhatestű gyűjteményében. Évekkel később Pintér Laci bizalmasan bevallotta, hogy ezt ere-

Kréta partjainál Rodia közelében 1994. július 11-én, kezében tengeri csőrös csukával.

detileg azért találta ki, hogy segítsen Laci bácsinak állandó elfoglaltságot találni, ami a szeretett felesége elvesztése utáni űrt valamelyest kitölti az életében. Hamarosan kiderült, hogy Laci bácsi felbecsülhetetlen nyereség lett a Gyűjteménynek, amellyel egy évtizeden keresztül szinte összeforrt. A preparálás, válogatás és leltározás túlnyomó részét ő végezte, a hazai és a tengeri fajok határozásába is besegített, nem ritkán napi 15–20 órát foglalkozott csigákkal, még munkaidő után is szatyrokban hordta haza a válogatandó, feldolgozandó, felcímkézendő és beletárolandó anyagokat. 10 év alatt mintegy 65.000 tételt leltározott be, ennyi tételt címkézett fel és ennyi adatot rögzített számítógépen, így elévülhetetlen érdemei vannak abban, hogy mára az MTM Puhatestű-gyűjtemény 100.000 tételt közelítő héjanyagának gyűjteményi leltára – a múzeum gerinctelen gyűjteményei közül egyedülként – teljesen számítógépen van. 10 év alatt több mint 6000 tételnyi saját gyűjtésű anyaggal és az általa bonyolított cserék révén még legalább 1500–2000 egyéb tétellel járult hozzá a gyűjtemény gyarapodásához.

Laci bácsi nemcsak fáradhatatlan munkatárs, de igazi mókamester is, úgyhogy öröm volt vele együtt dolgozni. A közös gyűjteményi munka során vagy a malakológus találkozókon élvezettel hallgattuk a Lektorátuson töltött évekből vagy a különböző gyűjtőtútajairól származó anekdotákat akárcsak fiktív vadászkalandokat, melyeket „Oroszlánvadászat” címen gyűjtött csokorba. Évről évre nagy várakozás előzte meg az éves találkozókra megjelentetett tréfás malakológiai tárgyú esszéit mint a „Tanuljunk építészetet a csigáktól!”, „Megemlékezés Dr. Gestorben Jenőről, a malakológia nagy magyar mártírjáról” vagy „A csigák tökéletességéről”. Erről Domokos Tamás találóan így ír: „Az utóbbi évek találkozóinak egyik színfoltja az 1997-ben meginduló Malacological News. Drimmer László szerkesztette annálészke a leheletfinom művészi humorba oltott malakológia”. Agyszülemény *nomen nudum*ai közül az egyik kedvencünk az 1997-es kunszentmiklósi találkozóra „leírt” *Vertigo agionvertigo*. A fiatal generáció okulására hadd idézzük egyik gyakran emlegetett mondását: „Ha már ott vagytok a terepen, megtaláltok egy új fajt és van is belőle bőven, akkor ne legyetek már annyira maflák hogy csak egy holotypust gyűjtötök!”

Sajnos 2003-ban betegsége miatt pesti lakását feladta, először a hűgához Győrbe, később a fia családjához Vasvárra költözött. Az aktív csigászást abbahagyta, közel 17 ezer tételes (6200 faj) gyűjteményét a Mátra Múzeum vásárolta meg. Nehezen betölthető űrt hagyott maga után a gyűjteményben, munkája és a szellemisége egyaránt nagyon hiányzik. De azért teljesen nem szakadt meg a kapcsolata sem a hazai csigászokkal, sem a malakológiával. Jóleső érzéssel tölti el az embert az a néhány perces telefonbeszélgetés, amikor hallhatjuk Laci bácsi hangját, vagy amikor elmeséli az álmában tett trópusi gyűjtőtújának eredményét. Reménykedünk abban, hogy a kevésbé ismert Vasvár környéke (XN31-es UTM-négyzet) Laci bácsi munkálkodásai révén, ahogy azt Pintér Pista bácsi mondaná, a legfeketébb lesz az országban.

Tiszteletére lett elnevezve az 1984-es montenegrói útján felfedezett *Cochlostoma auritum drimmeri*, és a *Montenegrina* genus egyik legimpozánsabb faja is az ő nevét viseli. Életműve és a magyar múzeumügyért kifejtett elévülhetetlen tevékenysége elismeréseként 2005. decemberében a Magyar Természettudományi Múzeum a Effectrix Manus Collectionis-díjjal tüntette ki.

A kitüntetéshez a kollegák, barátok és minden magyar malakológus nevében szívből gratulálunk! Jó egészséget és boldog születésnapot kívánunk Laci bácsi!

Fehér Zoltán & Varga András